

Диспозитив

- 1) Като изисква от предприятията да разполагат с поне три превозни средства, за да получат разрешение за обществен транспорт, Кралство Испания не е изпълнило задълженията си по член 3, параграфи 1 и 2, както и по член 5, буква б) от Регламент (ЕО) № 1071/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 година за установяване на общи правила относно условията, които трябва да бъдат спазени за упражняване на професията автомобилен превозвач и за отляна на Директива 96/26/ЕО на Съвета.
- 2) Осъжда Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

(¹) ОВ С 195, 19.6.2017 г.

Жалба, подадена на 19 август 2017 г. от CVA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH срещу определението, постановено от Общия съд (трети състав) на 19 юни 2017 г. по дело T-906/16, CVA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH/Европейска комисия

(Дело C-508/17 P)

(2018/C 123/09)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: CVA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH (представител: A. Schuster, Rechtsanwalt)

Друга страна в производството: Европейска комисия

С определение от 8 февруари 2018 г. Съдът на Европейския съюз (десети състав) отхвърли жалбата и определи жалбоподателят да понесе направените от него съдебни разноски.

Преюдициално запитване от Oberlandesgericht Wien (Австрия), постъпило на 15 декември 2017 г. — Adelheid Krahl/Universität Wien

(Дело C-703/17)

(2018/C 123/10)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht Wien

Страни в главното производство

Жалбоподател: Adelheid Krahl

Ответник: Universität Wien

Преюдициални въпроси

Въпрос 1:

Трябва ли правото на Съюза, и по-специално член 45 от Договора за функционирането на Европейския Съюз, член 7, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 492/2011 (¹) на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 г. относно свободното движение на работници в рамките на Съюза, и член 20 и член 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба, съгласно която общата максимална продължителност на подлежащите на зачитане релевантни предходни периоди на заетост, през които член на преподавателския състав на Виенския университет е упражнявал същата професионална дейност, независимо от обстоятелството дали става въпрос за периоди на заетост във Виенския университет или в други местни или чуждестранни университети или в други сходни институции, се ограничават само до три или до четири години?

Въпрос 2:

Противоречи ли на свободното движение на работници съгласно член 45, параграф 2 от ДФЕС и член 7, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 492/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 г. относно свободното движение на работници в рамките на Съюза, система за определяне на трудовите възнаграждения, която не предвижда пълно признаване на релевантни предходни периоди на заетост, през които е упражнявана същата професионална дейност, но в същото време предвижда по-високо възнаграждение при по-голяма продължителност на трудовия стаж при същия работодател?

⁽¹⁾ ОВ L 141, 2011 г., стр. 1.

Преюдициално запитване от Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Австрия), постъпило на 21 декември 2017 г. — Ahmad Shah Ayubi

(Дело C-713/17)

(2018/C 123/11)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ahmad Shah Ayubi

Ответник: Bezirkshauptmannschaft Linz-Land

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли член 29 от Директива 2011/95/ЕС ⁽¹⁾, с който се установява задължението за държавите членки да предоставят на лицата с признато право международна закрила необходимото социално подпомагане (в държавата членка, където е предоставяна тази закрила), каквото получават собствените им граждани, да се тълкува в смисъл, че тази разпоредба изпълнява развитите в практиката на Съда на Европейския съюз критерии за пряка приложимост?
- 2) Следва ли член 29 от Директива 2011/95/ЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска национална разпоредба, с която социалното подпомагане под формата на помощи за гарантиране на необходимия социален минимум, се предоставят в пълен размер, тоест в същата степен, както и на гражданите на съответната държава членка, единствено на лицата с право на убежище, на които е издадено разрешение за постоянно пребиваване, но се намалява размерът на социалните помощи за гарантиране на необходимия социален минимум на лицата с право на убежище, на които е признато право на временно пребиваване, като с оглед на обхвата на социалното подпомагане по този начин тези лица се приравняват на лица с право на субсидиарна закрила?

⁽¹⁾ Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9).

Преюдициално запитване от Amtsgericht Hannover (Германия), постъпило на 27 декември 2017 г. — Sebastien Vollmer, Vera Sagalov/Swiss Global Air Lines AG

(Дело C-721/17)

(2018/C 123/12)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Hannover